

Τασούλα Επτακοίλη

Το άλλο μου ολόκληρο

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Σύντομοι αποχαιρετισμοί: ο δημοσιογράφος Κώστας Μοσχούδης, 190 σελίδες. Από τη σύντροφό του Τασούλα Επτακοίλη, αυτή και αυτή, μαζί έως το τέλος του. Εκείνη μόνη. Μετά. Του επιδίδει επιστολές. Της επιδίδει επιστολές. Αυτή για αυτήν, αυτή σε αυτόν κι ας έσβησε, εκείνη σε εμάς. Αυτές διαβάζουμε. Τρίλιζα.

Ημερολόγια πένθους, μα προσοχή: μακριά από φθηνά μελό. «Γιατί έτσι συμβαίνει με τις μεγάλες αγάπες, είναι άτρωτες. Ακόμα και απέναντι στον θάνατο». Βιβλίο συγκινητικό, ένα rhapsody από αναμνήσεις της κοινής τους ζωής, στιγμές στιγμές, η Επτακοίλη γράφει σαν δεσποσύνη άλλης εποχής, αγγίζοντας γνήσια κρεσέντα που πηγάζουν κατευθείαν από τον ρομαντισμό.

Ένα σπίτι άδειο. Μετά. Πατί πριν ήταν ένα σπίτι γεμάτο από μουσικές, ταινίες, λουλούδια, γάτους που ρονρόνιζαν από χάρδια ευτυχίας, βιβλία, μαγειρικές και φιλιά, όπως είναι τα κάστρα δηλαδή όλων των αιώνων εραστών: καταφύγια αγάπης, απόρθητα και στοργικά. Ύστερα η ασθένεια, ο λήθαργος, η φθορά, το σβήσιμο, η τέφρα μαζί με τα τριαντάφυλλα στα κύματα, το πένθος και η μοναξιά. Τότε είναι που η Επτακοίλη αρχίζει να αναπλάθει και να θυμάται. Να αναπολεί μα και να ορκίζεται. «Πάντα θα βαδίζω στους άγιους τόπους όσων ζήσαμε και μοιραστήκαμε. Πάντα εσύ θα είσαι το μέτρο των πραγμάτων». Πατί αυτό είναι το «Άλλο μου ολόκληρο». Μια αληθινή ιστο-

ρία δύο ανθρώπων που αγαπήθηκαν πολύ, κατάλαβαν βαθιά ο ένας τον άλλο κι έζησαν ευτυχισμένοι.

Ημερολόγια έρωτα, αποτύπωση ιερών στιγμών, η μνήμη απέναντι στο αβάσταχτο και αδιανόητο της απώλειας, η θύμηση ως επούλωση του επώδυνου, του οδυνηρού και του οριστικού. Η ανασύσταση της σχέσης τους και μέσω αυτής η περιπλάνηση της Επτακοίλη στη χώρα της συντριβής, διασχίζοντας τα στάδια πένθους που περιέγραψε η Elisabeth Kubler-Ross: άρνηση, θυ-

«Το άλλο μου ολόκληρο»
Τασούλα
Επτακοίλη,
εκδ. Πατάκι

μός, διαπραγμάτευση, θλίψη, αποδοχή. Ανθρώπινο, πολύ ανθρώπινο. Και συγκινητικό ως εκεί που δεν παίρνει.

«Αφηγούμαστε για να ζήσουμε» έγραψε κάποτε η Τζόαν Ντίντιον. «Έρχεται όμως κάποια στιγμή που πρέπει να αφήσουμε τους νεκρούς να φύγουν. Να τους αφήσουμε να γίνουν φωτογραφία στο τραπέζι». Χμ, νομίζω πως κάτι τέτοιο, και με ένα μοναδικό συγκινητικό και γλυκό τρόπο, κατάφερε και η Τασούλα Επτακοίλη, δημοσιογράφος και αυτή, με ύφος γραφής συγγενικό της Ντίντιον, στα ρεπορτάζ της, καθώς την παρακολουθώ χρόνια. Έγραψε αυτό το βιβλίο. Ίσως γιατί δεν της αρκεί μόνο μια φωτογραφία στο τραπέζι, εφόσον οι λέξεις ήταν πάντα το δυνατό της σημείο. Οι προκείμενες στο κομοδίνο και τη βιβλιοθήκη, τη δικιά της και τη δικιά μας. Ανθρώπινο, πολύ ανθρώπινο. ●